

Sygn. akt IV U 113/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2019 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: Sędzia Alina Kordus-Krajewska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Beata Mytlewska

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2019 roku

sprawy z odwołania S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.

o zasiłek chorobowy

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 7 grudnia 2018 roku i z dnia 25 kwietnia 2019 roku

I.Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 7 grudnia 2018 roku w ten sposób ,że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 września 2017r. do dnia 28 września 2017r. od podstawy wymiaru wynoszącej 4220,69 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) ,

II.Zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.

z dnia 25 kwietnia 2019 roku w ten sposób ,że przyznaje ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego:

a) za okres od 27 października 2017r. do dnia 9 listopada 2017r. od podstawy wymiaru wynoszącej 4220,69 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) ,

b) za okresy od 8 grudnia 2017r. do dnia 21 grudnia 2017r. i od 1 lutego 2018r. do 7 lutego 2018 roku od podstawy wymiaru wynoszącej 4255,59 zł (cztery tysiące dwieście pięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) ,

III. Zasadza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetki ustawowe za opóźnienie od zasiłku chorobowego należnego za okres od 1 września 2017r. do dnia 28 września 2017r. wyliczonego od podstawy wymiaru wynoszącej 4220,69 zł (cztery tysiące dwieście dwadzieścia złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy), liczone od dnia 4 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty pomniejszone o kwotę odsetek wypłaconych,

IV. Wniosek o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od zasiłków chorobowych należnych za okresy od 27 października 2017 roku do dnia 9 listopada 2017 roku , od dnia 8 grudnia 2017r. do dnia 21 grudnia 2017r. i od dnia 1 lutego 2018r. do dnia 7 lutego 2018 roku przekazuje do rozpoznania do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T.,

V. Zasadza od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego łączną kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 113/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 grudnia 2018r. (...) Oddział w T. na podstawie art. 1 ust. 1, art. 3, art. 36 i art. 45 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 645), Oddział przyznał S. C. prawo do zasiłku chorobowego za okresy **od 1.09.2017 r. do 28.09.2017 r.** od podstawy wymiaru wynoszącej **1725,80 zł.**

Decyzją z dnia 24.04. 2019r. (...) Oddział w T. na podstawie art. 1 ust. 1, art. 3, art. 36 i art. 45 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 645), Oddział przyznał S. C. prawo do zasiłku chorobowego za okresy **od 27.10.2017 r. do 9.11.2017 r. i od 8.12.2017 r. do 21.12.2017 r.** od podstawy wymiaru wynoszącej **1 725,80 zł** oraz **od 1.02.2019 r. do 7.02.2018 r.** od podstawy wymiaru wynoszącej **1 812,09 zł.**

Ubezpieczony złożył odwołania od decyzji .Wniesiono o zmiany zaskarżonych decyzji w ten sposób, że przyznaje się ubezpieczonemu S. C. prawo do zasiłku chorobowego za okresy od 1.09.2017 r. do 28.09.2017 r. , od 27 października do 9 listopada 2017, od 8 grudnia 2017 r. do 21 grudnia 2017 oraz od 1 lutego 2018 do 7 lutego 2018 przy ustaleniu podstawy wymiaru z zastosowaniem art. 36 w zw. z art. 46 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r., poz. 1368) przy uwzględnieniu jego uposażenia uzyskiwanego w okresie 12 miesięcy poprzedzających powstanie niezdolności do pracy.

Ponadto wniesiono o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego od kwot zasiłku chorobowego wyliczonego zgodnie z pkt 1, ustawowych odsetek za czas opóźnienia od dat wymagalności do dnia zapłaty i zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniach podano ,że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. przyznał ubezpieczonemu zasiłki chorobowe za różne okresy wyliczone od podstawy wymiaru stanowiącej minimalne wynagrodzenie. Organ rentowy nie uwzględnił przy obliczaniu podstawy zasiłku chorobowego faktycznie otrzymywanego przez ubezpieczonego, znacznie wyższego uposażenia, gdyż nie była od niego odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne. Ubezpieczony pełnił bowiem służbę jako funkcjonariusz celno-skarbowy do dnia 31 sierpnia 2017 r.

Argumentacja prawna przedstawiona w skarżonej decyzji nie może być uznana za słuszną. Zarówno w doktrynie jak i judykaturze podkreśla się, że art. 45 ust. 1 ustawy zasiłkowej stanowi jedynie mechanizm korekty podstawy wymiaru zasiłku, a nie samodzielną podstawę do ustalenia jego wysokości. Stosuje się go wówczas, gdy podstawa wymiaru okazałaby się niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia (tak: A. Rzetecka-Gil, Ustawa o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Komentarz, wyd. II, Lex/el 2017, por. też uzasadnienie wyroku SN z 27.09.2006 r., I UK 54/06).

Stanowisko organu rentowego dotyczące konieczności zastosowania w stosunku do ubezpieczonego art. 45 ustawy zasiłkowej mogłoby zostać uznane za uzasadnione jedynie w przypadku, gdyby w okresie 12 miesięcy poprzedzających powstanie niezdolności do pracy skarżącego nie było jemu wypłacane żadne świadczenie i nie uzyskiwałby on żadnego przychodu. Natomiast ubezpieczony w tym okresie uzyskiwał co miesiąc uposażenie i to w wysokości znacznie przewyższającej wysokość minimalnego wynagrodzenia (zestawienie uposażenia znajduje się w dokumentach zgromadzonych w sprawie IV U 113/19). Nie odprowadzano jedynie z tego tytułu składki na ubezpieczenie społeczne, co jednak, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2013 r., I UK 125/13 oraz wydanymi w sprawie ubezpieczonego wyrokami Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 27 marca 2019 r., IV U 455/18, nie mogło stanowić podstawy do uznania ubezpieczonego za osobę niepodlegającą ubezpieczeniu chorobowemu. Wypada przypomnieć, że uposażenie funkcjonariuszy Służby Celnej było finansowane z budżetu Państwa, a zatem brak było potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe, czego konsekwencją stała się treść art. 11 o systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając powyższe na uwadze organ rentowy powinien stosując przepisy art. 36 w zw. z art. 46 ustawy zasiłkowej dokonać wyliczenia podstawy należnego ubezpieczonemu zasiłku chorobowego uwzględniając wysokość uposażenia uzyskiwanego przez niego w okresie 12 miesięcy poprzedzających powstanie niezdolności do pracy.

Natomiast wniosek o zasądzenie ustawowych odsetek za czas opóźnienia od niewypłaconego w terminie zasiłku chorobowego znajduje uzasadnienie w art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W Sprawie IVP 113/19 wyjaśniono, że organ rentowy pominął też wniosek ubezpieczonego zawarty w piśmie jego pełnomocnika z dnia 27.11.2018 r. o wypłatę zaległego zasiłku chorobowego wraz z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społ. z powołaniem się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2018 r. w sprawie III AUa 432/17, w który stwierdzono, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa.

W odpowiedziach na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., powołując się na stan sprawy wynikający z akt podtrzymał stanowiska zawarte w decyzjach i wnosił o:

1. **połączenie spraw**

2. **oddalenie odwołań,**

W uzasadnieniach wyjaśniono, że z informacji zawartej na koncie wnioskodawcy wynika, że **do 31.08.2017 r.** pełnił on służbę jako funkcjonariusz celno-skarbowy i **nie podlegał ubezpieczeniu chorobowemu.**

Od wypłacanego wnioskodawcy uposażenia nie była odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe, w związku z czym **kwota tego uposażenia nie została uwzględniona do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego.**

Wobec powyższego do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okresy **od 1.09.2017 r. do 28.09.2017 r.** (vide decyzja z 7.12.2018 r.), **od 27.10.2017 r. do 9.11.2017 r. oraz od 8.12.2017 r. do 21.12.2017 r.** (vide decyzja z 25.04.2019 r.) przyjęto kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, przysługującego za **2017 rok**, a więc kwotę wynoszącą **2 000,00 zł**. Z kolei do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres **od 1.02.2019 r. do 7.02.2018 r.** (vide decyzja z 25.04.2019 r.) przyjęto kwotę minimalnego wynagrodzenia za pracę z tytułu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy, przysługującego za **2018 rok**, tj. kwotę wynoszącą **2 100,00 zł**. Od kwot tych odjęta została kwota odpowiadająca **13,71%** tego wynagrodzenia, tj. **274,20 zł** w przypadku kwoty **2 000,00 zł** oraz **287,91 zł** w przypadku kwoty **2 100,00 zł**. Wyliczona w ten sposób podstawa wymiaru zasiłku chorobowego wynosi odpowiednio **1 725,80 zł** oraz **1 812,09 zł**.

Dodano, że wyrokiem z 29.08.2018 r., wydanym w sprawie o **sygn. akt IVU 125/2018**, tutejszy Sąd m.in. zmienił decyzję z 8.11.2017 r. w ten sposób, że przyznał S. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres **od 1.09.2017 r. do 28.09.2017 r.** Złożona od przedmiotowego wyroku apelacja ZUS została oddalona na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydanego 23.11.2018 r. w sprawie o **sygn. akt IVUa 38/2018**. Wydając decyzję z 7.12.2018 r., obecnie zaskarżoną, Oddział wykonał zatem prawomocne orzeczenie dotyczące prawa do zasiłku chorobowego za okres **od 1.09.2017 r. do 28.09.2017 r.** Wypłata należnego za ten okres zasiłku chorobowego miała miejsce **14.12.2018 r.**

Sąd połączył sprawy IVU 113/19 i IVU 248/19 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd ustalił, co następuje:

wystąpiły okoliczności negatywne, opisane w art. 12 - 17 ustawy. Nie może być w ocenie sądu nieuzasadnionej dyskryminacji tej grupy zawodowej naruszającej konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli, artykuł 32 ustęp 1 Konstytucji, w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego, artykuł 67 ustęp 1 Konstytucji.

Zdaniem Sądu w aktualnie rozpoznawanych sprawach należy zastosować zasady i standardy, tak, które wynikają z ustawy zasiłkowej. Tymi standardami w ocenie Sądu nie może być przytoczony przez organ rentowy, artykuł 45 Ustawy zasiłkowej. Cel tego przepisu jest zupełnie inny. Tak jak też wskazano w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2005 roku w sprawie I UK 20/05 podstawą wymiaru zasiłku chorobowego jest wynagrodzenie faktycznie wypłacone przez pracodawcę a dopiero w przypadku gdy pracodawca nie wypłaca pracownikowi wynagrodzenie podstawą jest minimalne wynagrodzenie za pracę.

W postępowaniu dotyczącym podstawy wymiaru zasiłku chorobowego zostało ustalane, jakie świadczenia były wypłacane, jaka była przeciętna. Sąd zwrócił się do I. (...) w B.. Zostało wskazane w piśmie z 16 listopada 2018 roku, iż ubezpieczony otrzymywał wynagrodzenie i jako podstawę uposażenia chorobowego podano kwotę 6607,70zł. (k.17) Powyższe nie było kwestionowane. W ocenie Sądu mając na uwadze rozważania dotyczące odpowiedniego stosowania wobec funkcjonariuszy celnych standardów wynikających z ustawy zasiłkowej to tym standardem jest w ocenie Sądu artykuł 46, gdzie wskazano, że podstawą wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być ta podstawa wyższa niż kwota wynosząca 100 procent przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tę ustala się miesięcznie poczynając od 3-go miesiąca kwartału kalendarzowego na okres 3 miesięcy na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego dla celów emerytalnych. Te kwoty wynagrodzenia zostały wskazane przez organ rentowy w toku postępowania : za wrzesień, październik i listopad 2017 to **4220,69 zł** (k.22) a od 8.12.2017r. **4255,59zł**(k.39) Powyższe kwoty nie były przedmiotem sporu.

Sąd ocenił, iż w/w kwoty powinny stanowić podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ubezpieczonego. Sąd miał tu na uwadze, iż nawet przy zastosowaniu, odliczenia 13,71 % od kwoty 6607,70zł , to kwota po takim odliczeniu byłaby wyższa niż kwoty wynikające z art. 46 ustawy zasiłkowej . Ponieważ art. 46 wyznacza maksymalne wysokości podstaw wymiaru zasiłku chorobowego to z tych względów Sąd zmienił zaskarżone decyzje i orzekł jak w pkt. I i II wyroku.

Ubezpieczony wnosił także o odsetki w odwołaniach i uprzednio w piśmie do organu rentowego z dnia 27.11.2018r. (k.33) przy czym w/w pismo dotyczyło tylko zasiłku chorobowego za okres od 1-28.09.2017r. Ubezpieczony przyznał, że otrzymał także odsetki ale od zasiłku obliczonego od podstawy wymiaru zasiłku wskazanego przez organ rentowy.

Zgodnie z przepisem art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jedn. w Dz. U. z 2016 r., poz. 372 – zwanej dalej „ustawą zasiłkową”) płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień; zasiłki te wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Przepis ten, statuujący termin do wypłaty określonych zasiłków (chorobowego, świadczenia rehabilitacyjnego), wyraźnie przewiduje obowiązek zapłaty przez ZUS danego świadczenia niezwłocznie po ustaleniu prawa do niego (tak bowiem należy rozumieć sformułowanie „bieżąco po stwierdzeniu uprawnienia”). Zastrzega jednocześnie, że taka wypłata nie powinna nastąpić w okresie dłuższym niż 30 dni od daty złożenia dokumentów, stanowiących albo warunek konieczny do wypłaty danego świadczenia (np. zaświadczenie lekarskie, zaświadczenie płatnika składek itp.), albo dowód pozwalający jednoznacznie ustalić dane uprawnienie.

Chociaż art. 64 ustawy nie przewiduje żadnej sankcji dla organu rentowego w naruszeniu terminu do wypłaty zasiłku, nie można twierdzić, że nie ponosi on żadnej odpowiedzialności z tego tytułu. Stosownie bowiem do art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, (tekst jedn. w Dz. U z 2015 poz. 121 – powoływanej dalej jako „u.s.u.s.”), jeżeli Zakład – w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na

mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych – nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W judykaturze – odnosząc się do przytoczonego przepisu – wyjaśniono, że określenie „nie ustalił prawa do świadczenia” oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania. W tym ostatnim wypadku chodzi o sytuacje, w których organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNAP 2005/10/147; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2001 r., II UKN 402/00, OSNAP 2002/20/501).

Podkreśla się zarazem, że „przewidziane w art. 85 ust. 1 zdanie drugie wyłączenie obowiązku organu rentowego wypłaty odsetek nie jest zależne od wykazania, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia. Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarte w tym przepisie określenie "okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności" jest bardziej zbliżone znaczeniowo do używanego w przepisach prawa określenia: "przyczyn niezależnych od organu", co oznacza, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest obowiązany do wypłaty odsetek nie tylko wtedy, gdy nie ponosi winy w opóźnieniu, lecz także wtedy, gdy opóźnienie w ustaleniu i wypłacie prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego jest skutkiem innych przyczyn niezależnych od Zakładu” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNAP 2005/10/147; por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04, OSNAP 2005/19/308).

Zgodnie z par. 2 ust.1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu wypłaty świadczeń z ubezpieczeń społecznych(Dz.U z dnia 12.02.1999r.) odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń-do dnia wypłaty świadczeń , z uwzględnieniem ust.2-5.

W myśl art. 57. § 4 kpa jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.

Organ rentowy podał ,że termin złożenia zwolnienia za wrzesień to 2.11.2019 i jednocześnie podał ,że to dzień wypłaty zasiłku za ten okres.(k.42) Powyższe ze sobą nie koresponduje.

Od 2.11.2017. termin 30 dni mając na uwadze sobotę i niedzielę upływał 4.12.2017r. 31 dni od 5.12.2018r.

Sąd ocenił ,że ubezpieczonemu służy prawo do odsetek ustawowych za opóźnienie od zasiłku chorobowego należnego za okres od 1-28.09.2017r. po pomniejszeniu o odsetki wypłacone, gdyż organ rentowy odmawiając przyznania świadczenia w należnej wysokości naruszył przepisy prawa materialnego określające przesłanki nabycia prawa do świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego. O powyższym orzeczono w pkt.III wyroku.

Dalej należy wyjaśnić ,że Ubezpieczony wniosek o odsetki za opóźnienie w wypłacie zasiłku chorobowego za pozostałe okresy złożył w odwołaniu do sądu, nie występował wcześniej do organu rentowego . Rozstrzygnięcie w tym zakresie musiałby najpierw podjąć Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który – według art. 83 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych – ma kompetencje do wydawania decyzji w zakresie indywidualnych spraw ubezpieczonych.

Dopiero w przypadku wydania przez organ rentowy stosownej decyzji otwiera się dla stron postępowania – zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z 1998 r. – możliwość odwołania się do sądu.

Dotyczy to także rozstrzygnięć dotyczących odsetek.

Mając powyższe na uwadze wniosek o zapłatę odsetek od zasiłku chorobowego za dalsze okresy Sąd przekazał na mocy art. 464 kpc organowi rentowemu do rozpoznania.(Pkt.IV wyroku)

O kosztach postępowania obu połączonych spraw orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., a więc według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Organ rentowy należy potraktować jako stronę przegrywającą spór. O wysokości kosztów orzeczono w każdej z połączonych spraw zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).